

הצבי והצדק

יד"ל ע"י מוסדות קוסוף בארה"ק
בנשיאות אדמו"ר שליט"א
בני ברק - גבעת זאב

מכון בני שלשים

בס"ד • פרשת יתרו-משפטים-שקלים תשפ"ג

גליון מס' 90 • שנה ג'

דברי תורה מיאת ב"ק אדמו"ר שליט"א

והרי כתיב ויפגשוהו בהר האלקים והוי כקדושת בית הכנסת ואסור לנשק, לכן פירש דזה היה כמנשק דבר קדוש ולא משום אהבת אחיו ע"כ. והנה כאן ג"כ כתיב ויבא יתרו וכו' אל המדבר אשר הוא חונה שם הר האלקים ומה יענה בזה, ולכאורה יש ליישב דהלכה זו היא רק בשעת התפלה, עפ"י מה שהקשה הרה"ק בעל באר מים חיים בס' 21 שער התפלה 31 [שער ח פנה] ומה שכתב לקבוע בלבו שאין אהבה כאהבת המקום צריך להבין מה שייכות הבית הכנסת לזה והלא גם בביתו צריך האדם לאהוב את שמו יתברך יותר מכל אשר לו כמאמר הכתוב ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך וגו' ומתרץ דזה ענין לשעת התפלה בכדי שלא יתערב בתפלתו שום מחשבה וכונה לטובת עצמו שיהיה תועבה ומתועבת לפניו יתברך וכו' ע"כ. וגם י"ל עפ"י מ"ש מרן החתם סופר חונה שם הר האלקים ע"ד דאחז"ל לא המקום מכבד האדם אלא אדם מכבד מקומו פ' בכל מקום במדבר שהוא חונה שם הוא הר אלקים, כי אינו תלוי במקום רק בחניית משה וישראל שהרי חונה מלאך ה' סביב ליראיו המה ענני הכבוד.

ויהי ממחרת וישב משה לשפוט את העם.
איתא במדרש לקח טוב מה משפטים היו להם

כתרך ונותנו על ראשו שלא יהיה זה אותו שאנו אומרים שעתיד ליטול מלכות ממך, מהם אומרים להורגו מהם אומרים לשורפו, והיה יתרו יושב ביניהן ואומר להם הנער הזה אין בו דעת אלא בחנו אותו והביאו לפניו בקערה זהב וגחלת אם יושיט ידו לזהב יש בו דעת והרגו אותו ואם יושיט ידו לגחלת אין בו דעת ואין עליו משפט מות, מיד הביאו לפניו ושלח ידו ליקח הזהב ובא גבריא'ל ודחה את ידו ותפש את הגחלת והכניס ידו עם הגחלת לתוך פיו ונכוה לשונו וממנו נעשה כבד פה וכבד לשון ע"כ. וזה שביקש יתרו ממשה לזכור לו את חסדיו שעשה עמו הנרמזים בשמות בניו גרשם ואליעזר.

ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישק לו וגו'. צ"ב לעיל בפ' שמות [דכז] ויאמר ה' אל אהרן לך לקראת משה המדברה וילך ויפגשוהו בהר האלהים וישק לו, כתב הספורנו וישק לו, כמנשק דבר קדוש כענין וישקוהו ויאמר הלא כי משחך ה' על נחלתו לנגיד [ש"א י א]. אבל כאן מה היה ענין הנישוק ליתרו, ובס' אחד ראיתי שהספורנו בא לתרץ קושיא היאך נשק אהרן למשה בהר האלקים הלא הלכה היא [או"ח סי' צ"ח ס"א ברמ"א] אסור לאדם לנשק בניו הקטנים בבית הכנסת כדי לקבוע בלבו שאין אהבה כאהבת המקום ע"כ,

פרשת יתרו

אשר הוא חונה שם הר האלקים. מנין ידע יתרו היכן משכנו של משה, י"ל כתב זקה"ק בספר אגרא דפרקא [אות מ"ג] קבלתי השם רא"ה השם הס"ט מע"ב שמות הוא מסוגל למי שתועה להגיע אל דרך הישר ע"כ. ובס' אגרא דכלה פ' ואתחנן עה"פ ראה למדתי אתכם וכו' כתב ששמע זאת מפי מחו' הרה"ק מהר"ה מזידיטשוב צוק"ל. לפי זה י"ל כאן שהשתמש יתרו בשם זה, אש"ר הו"א חוניה ס"ת רא"ה.

ויקח יתרו וכו' אשר שם האחד גרשום כי אמר גר היתי בארץ נכריה ושם האחד אליעזר וכו' ויצילני מחרב פרעה. מה ענין היה לו להזכיר את שמות בני משה ומאי נפ"מ בזה לענין הליכתו אל משה. וי"ל רצה להזכירו טובות שעשה לו, א' שהכניסו לביתו כשהיה גר בארץ נכריה, ב' בילדותו הצילו מחרב פרעה במצרים על ידי עצתו שיביאו לפניו קערה עם זהב כדאיתא במדרש [שמו"ר פ"א כ"ו] והיה פרעה מנשקו ומחבקו והוא נוטל כתרו של פרעה ומשימו על ראשו וכו', והוי שם יושבין חרטומי מצרים ואמרו מתייראין אנו מזה שנוטל

ברכת צאתכם לשי לום

טיגורה בזאת

לב"ק מרץ אדמו"ר שליט"א

לרגל נסיעתו לארה"ב לכבוד השימחה השירוויה במעונו בהולדת נינו נ"י בן לנכדו מוה"ר יצחק אייזיק פאנעט הי"ו
בן בנו מורינו הרה"ג רבי אברהם שמואל שליט"א וחתן הרה"ג רבי אברהם צבי פינקוביץ שליט"א מונסי ניו יארק
ויהא רעווא מן קדם אבוהוץ, טייזבו אביו ואמו להכניסו בביתו של אברהם אבינו בעתו ובזמנו, ולגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים
מתוך בריות גופא דבטימא ונהורא מעליא אבי"ר

אלא בני ערב רב היו תובעין את שלל המצריים. י"ל שזה נרמז במ"ש ויעמד העם על משה מן הבקר עד הערב, בוקר אלו צדיקים שבאו לשמוע תורה כדאיתא במדרש פ' בראשית ויהי בקר אלו מעשיהן של צדיקים, ערב הם הערב רב שבאו לתבוע את שלל המצריים, וזה שאמר לו משה כי יבא אלי העם לדרוש אלקים כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש וכו', פי' שני סוגים הם הבאים אלי, א' לדרוש את אלקים, ב' כי יהיה להם דבר וכו'.

ויחד יתרו על כל הטובה אשר עשה ה' לישראל וגו'. תרגום יונתן ב"ע ובדח יתרו על כל טובתא. למה נקט לשון בדיחותא ולא וחד יתרו לשון שמחה. וי"ל יתרו היה ירא מכל חביריו שיתרעמו עליו על ששמח במפלת מצרים, ע"כ אמר בלשון כזו שיוכל לפטרם באמתלא כי רק בדרך בדיחותא אמר כן אבל באמת לא שמח בלבו.

ויאמר משה לחתנו כי יבא אלי העם לדרש אלהים. לכאורה הול"ל בלשון רבים כי יבואו אלי העם וכו', וי"ל הנה רבו של משה רבינו הוא חנוך מלאך מט"ט כנודע ומבואר בדברי האר"ז [לקוטי תורה בראשית] וז"ל ויתהלך חנוך וכו' דע כי כשמת חנוך היה יותר גבוה ממדרגת משה כי הוא רבו של משה וכו' ע"כ. והוא זה שבא אל משה רבינו כשישב לשפוט את העם, ויש ליתן רמז, כ"י יב"א אל"י עולה בגימ' חנוך.

פרשת מטות

כי תקנה עבד עברי וגו'. הנה במוכר את עצמו מחמת דחקו כתיב וכי ימוך אחיך עמך ונמכר לך [ויקרא כה לט] מדבר על המוכר, ולא כתב כי ימוך אחיך ותקנה אותו לעבד, וכאן במכרוהו בי"ד כתיב כי תקנה עבד עברי מדבר בקונה ולא כתב כי ימכר לך עבד עברי, וטעמא בעי, וי"ל כי המוכר עצמו מחמת דחקו י"ל שנגזר עליו מן שמיא כי העניות דחקה בו ומה יעשה אבל לא עבר על ל"ת, ומ"ש ר' יוחנן בן זכאי [קידושין כב:] און ששמעה על הר סיני

כי לי ישראל עבדים והלך וקנה אדון לעצמו, זהו פגם באמונה שלא היה שלם במדת הבטחון אבל לא עבר על ד"ת, לכן כתב ונמכר לך כלומר גזירה היא ובע"כ נמכר, משא"כ במכרוהו בי"ד על גניבתו, איהו דגרים לנפשיה ולא

גזירה היא אלא עבר על ל"ת לא תגנוב כי הוא גרם לעצמו בגניבתו לכן לא כתיב כי ימכר לך אלא תקנה לכתחילה, ענוש יענש על מעשיו, וסימן לדבר כאן לא כתיב אחיך העברי אלא עבד עברי בלא אחוה, משא"כ עבד הנמכר מחמת דחקו כתיב וכי ימוך אחיך. ומה דכתיב בפ' ראה [דברים טו יג] כי ימכר לך אחיך העברי או העבריה ואמרו בגמ' [קידושין יד:] ע"י אחרים שמכרוהו בי"ד בגניבתו הכתוב מדבר פירש"י דכי ימכר ע"י אחרים משמע, כבר הקשו שם מפרשי התורה הרא"מ ומהר"ל דהא כי ימוך ונמכר לך דהוא גם כן לשון נפעל כמו ימכר, ואפילו הכי דרשין דהוא על ידי עצמו, ואם

לפרשת שיקלים

כי תשא את ראש בני ישראל וגו'. צ"ב למה נקט לשון נשיאות דייקא ולמה לא אמר כי תפקוד או כי תמנה. וי"ל עפ"י דברי חז"ל [פסיקתא רבתי כ"א ט"ז] כי תפקוד אין כתיב כאן אלא כי תשא, מהו, לשון נטילת ראש, למה הדבר דומה וכו' א"ל המלך והיאך אני עושה שכבר הוצאתי קילוונים [גזירה] עליו שישאו את ראשו ויתלו אותו, א"ל יכולה קילוולוסיא שלך קיימת ובנך במקומו ואינו ניוזק וכו' עיי"ש. פי' כיון דנשיאת ראש הוא גם לשון קללה ותליה, וגם לשון גדולה, ע"כ אמר לו משה הפוך את הלשון ורומם את ראשם עיי"ש.

והנה ידוע שיש כח ביד הצדיקים להפוך ע"י תפלה ולבטל גזירה רעה שתתהפך לטובה אעפ"י שיצתה מפי הקב"ה, והיינו ע"י צירוף האותיות כמו היפוך נגע לענג, צרה לרצה וכו' כדאיתא בזוה"ק. והנה תיבת פקידה משמשת גם כן לשני הפכים, פקד לשון חסרון כמו ולא נפקד ממנו איש [במדבר לא מט], וכן לשון טובה כמו וד' פקד את שרה [בראשית כא א]. וז"ש כאן כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיה"ם, פי' כאן ניתן כח ביד הצדיק להפוך לבני ישראל את הקללה לברכה, כמו תיבת לפקדיה"ם שיש בו ב' פירושים, א' חסרון, וגם ענין ברכה ועי"ז יצאל האיש מגזירה רעה. וז"ש ונתנו אי"ש כפר נפשו, אי"ש ג"כ אתוון יש"א, כופ"ר לשון חילוף ותמורה, פי' דלכך נכתב לשון תש"א באשר אתוון יש"א שהוא לרעה ח"ו יתהפך לאתוון אי"ש ועי"ז יצאל.

וזהו ענין המצוה בשיקלים דייקא, כי תיבת שקל הוא לשון לקיחה בלשון ארמי מישקל לא שקלי [תענית כה]. והוא גם לשון נתינה וישקל אברהם לעפרון [בראשית כג טז], ונרמז בזה ענין היפוך הגזירה לטובה ע"י תמורת האותיות. וכן איתא ביוצר לפרשת שקלים [ד"ה אז מאז זמות] ישרם להליץ תלוי ראש לשאת עיי"ש. וידוע מה שהובא בספח"ק רמז בתיבת מחצית שאתוון מ"ת בקצוות ואתוון ח"י צ' בתוכו, דהצדיק הנקרא חי מרחיק את הגזירה של אותיות מ"ת. וכתבתי בפ' פנחס עה"פ אשר יוציאם ואשר יביאם, פירש"י בזכותיו, וצ"ב, וי"ל הענין על פי מש"כ אא"ז ז"ל הובא בלקוטי בני שלשים פ' פנחס [במדבר כה יא], פינחס בן אלעזר השיב את חמתי וגו', דלכאורה הול"ל הסיר את חמתי, וגם אמרו בתוכם, ביניהם הול"ל. וביאר על ענין המתקת הדינים איך שפינחס המתיק הדינים, דהנה חמתי"ם הם תיבות ח"י מ"ת, אותיות ח"י מפוזרין ואותיות מ"ת מחוברין, ופנחס בקנאו את קנאת ד' השיב את הצירוף חמתי"ם והפכו, ועשה הצירוף בתוכם"ם, שאותיות מ"ת מפוזרין בו ואותיות כ"ו מספר ה"ה ב"ה המחיה את הכל חי החיים הוא בצירוף יחד בין אותיות מ"ת, וזהו בתוכם"ם, עכדה"ק.

ובזה פירשנו מ"ש במתני' ברכות [לד:] על רבי חנינא בן דוסא כשהיה מתפלל על החולים היה אומר זה חי וזה מת, דלכאורה תמוה בשלמא זה חי מצוה לבשר בשורה טובה, אבל למה הוצרך לבשר דזה מת, דיה לצרה בשעתה, ועפ"י הנ"ל הכונה דהיה בכחו להמתיק הדינים ע"י היפוך צירופי התיבות שבהם נגזרה גזירה, כגון אם היו אתוון ח"י מפוזרין ואותיות מ"ת מחוברין ח"ו, היה מהפך ואומר זה ח"י פי' אותיות ח"י מפוזרין וזה מ"ת המה יתפזרו ותבטל הגזירה. וזה שפירש"י אשר יוציאם ואשר יביאם, בזכותיו, פי' הצדיק ע"י זכותיו יוכל להוציא את בני ישראל מצרותיהם ולהביא תחתם גזירות טובות ישועה ורחמים, וזהו ענין מחצית השקל.

כן בזה נמי נאמר דהוא על ידי עצמו עיי"ש מה שתירצו. ולכאורה נראה לחלק בפשיטות יש הבדל בין 'ונמכר לך' משמע שמכר את עצמו לבין 'ימכר לך', ופשיטא דימכר הוא ע"י אחרים, ובע"כ במכרוהו בי"ד מיירי, עוד י"ל

דשם כתיב כי ימכר לך וכו' העברי או העבריה, ובאמה עבריה בהכרח לא מיירי במכרוהו בי"ד שנאמר בגניבתו ולא בגניבתה אלא אביה מכרה לכן נקט לשון המשתמע לתרי אנפי.

ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדוני את אשתי ואת בני. חז"ל דרשו מכלל לשון אמר יאמר שאינו נרצע עד שיאמר וישנה. אבל צ"ע אצלי אם צריך לשון הקודש דייקא, ואם צריך לומר שאוהב שלשתם אדוני אשתי ובני, ומה אם אוהב רק את אשתו בלבד וכו"ב, לכאורה נראה לדייק מיתור הכתוב תיבת 'את' אצל כל אחד מהם שגם אמר רק אחד מהם סגי לדין רציעה, אתא את ופסיק [מגילה ב:], שאל"כ הוה ליה למימר אהבתי את אדוני אשתי ובני, וצ"ע.

לא אצא חפשי. כאן כתיב חפשי ולעיל פסוק ב' ובשביעית יצא לחפשי בתוספת אות למ"ד וטעמא בעי. גם למה נקט לשון עתיד לא אצא הול"ל איני יוצא וכו"ב. וי"ל לחפשי היינו כמו שם מקום כי כל העולם הוא מקום חופש ע"כ אמר יצא לחפשי למ"ד וניקוד פת"ח היינו למקום הידוע שנקרא חפשי, אבל מ"ש לא אצא חפשי קאי על העבד עצמו ופירושו איני חפץ להיות איש חפשי. ומ"ש לא אצא בלשון עתיד כלומר אהבתי את אדוני וכו' גם בצאתי לא ארגיש חפשי כי אדוני והאשה וילדיה חשובים אצלי, א"כ בין כך וכך לא אצא חפשי ולמה לי לצאת.

ואשר לא צדה והאלקים אנה לידו. תיבת צדה נתפרש בכמה אופנים בפירש"י והמפרשים, ונ"ל באופן אחר צדה לשון חוזק כטעם סלעי ומצודתי [ש"ב כב ב] פירש"י לשון חוזק, וכן כאן י"ל הכונה שלא עשה בחזקה אלא באקראי בשגגה.

וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה. הנה הכתוב מדבר במי שהתנכל לזולתו להרגו וכדמתרגם למקטליה בנכילו, היינו בדעת ובכונה, וא"כ איזה ערמה יש כאן ערמה פירושו תחבולה ורמאות. וי"ל פירוש, על רעהו להרגו בערמה, כלומר הערים עליו שהוא רעהו ואוהבו ולכן לא נשמר ממנו ובערמה זו הרגו.

פרשת יתרו

וישמע יתרו. עיין רש"י (קריעת י"ס ומלחמת עמלק). וקשה למה דוקא הני, וגם תיבת 'ובא' הוא מיותר. ופי' הרב הקדוש נשיא אלקים רבינו **צבי מזידושטוב זצוק"ל** בדרך רמז ומוסר, דלכאורה קשה למה בא יתרו דרך מרחק למדבר ציה לקבל פני משה, ואיבד זמן רב בזה, הלא מאחר שהשיג שה' הוא האלקים ה' יכול לעבדו בביתו כאשר עבד אברהם אבינו, והתי' ע"ז מאחר ששמע גם קרי"ס שנתפרסם בכל העולם וראו כל אפסי ארץ את ישועת אלקינו, ואעפ"כ העיז פניו איש רשע עמלק ימ"ש ובא להלחם עם ישראל, ומזה הבין יתרו שלא די במה שאדם יודע ושומע נפלאות הבורא ויושב בביתו כי אעפ"כ יכול ליפול בפלג אפיקורסות ואין בזה שום תקנה רק לנסוע אצל צדיק הדור לקבל פניו, וזה סגולה להנצל מזה. (קרבן העני)

עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלקים. פירש"י ז"ל מכירו הייתי לשעבר ועכשיו ביותר, כבר גלוי ומפורסם מפי סופרים וספרים הק' ההפרש בין האדם המקושר להצדיק ובין שאינו מקושר, דהאדם שאינו מתדבק בהצדיק יודע לעשות תשובה על העבר, היינו על העבירות שעשה מכבר, אבל להתחרט על שלא עבד את ה' ביותר על זה אין לו השגה, בלתי אם הוא מקושר בגוף ונפש להצדיק האמיתי ורואה דוגמת מעשיו למעשה הצליק ממילא עי"ז ישוב על שלא עבדו ביתר שאת ויתר עז. הנה גם אצל יתרו היה הענין כך, דמתחלה כשלא ה' לו התקשרות והתחברות עם משה רבינו ע"ה שהוא הצדיק ה' יודע רק לשוב על העבירות שעשה לשעבר, וזהו מכירו הייתי לשעבר, היינו על העבירות שעבר ידעתי שצריכנו לשוב עליהן, ועכשיו ע"ה התחברות להצדיק משה רבינו ע"ה, ביותר, יודע אני שצריך לשוב אפילו על מה שלא עבדתי את בוראי ביותר, וק"ל. (אור מלא)

ולא תעלה במעלות על מזבחי וגו'. לדעתי ירמוז עוד במצוה הלזו שלא יבקש האדם מעלות ומדריגות גם בעסק העבודה היינו שיבקש השגת רוח הקודש וגילוי אליהו וכיוצא, רק אם יכבדוהו מן השמים באיזה מדריגה יודה לד' כי טוב אבל הוא לא יבקש גדולות רק יעבוד את ד' באהבה ויראה ותמימות כברא דאשתדל בתר אבוי ואימיה דרחים לון יתיר מן גרמיה [זוה"ק ח"ג רפ"א ע"א]. ובאם יעלה בדעתו שהוא ראוי למדריגות הנה ח"ו יבוקר פנקסו ויתגלה קלוננו, ע"כ אין להאדם להשתוקק לזה רק קוה אל ד' ועשה טוב, היינו מה שנצטוו עפ"י התורה לעשות משא"כ השגת רוח הקודש וגילוי אליהו וכיוצא אין אנחנו מצווים ע"ז במצות התורה, רק כשמכבדים בזה את האדם מן השמים הנה יחויב להודות לד' על החסד שחננו במתנת חנם, וזה הפירוש לא תעלה במעלות וכו' וכו', אשר לא תגלה ערותך עליו, היינו תגלה חרפתך שאינך חושש בעבודתך לשם ד' ממש כברא דאשתדל וכו' ותבקש לעצמך גדולות התבונן בזה. (דרך פקודיך מ"ע מא)

פרשת משיפטים

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם. ואלה מוסיף על הראשונים, עירש"י שתשים סנהדרין אצל המזבח, כי המזבח מרמז על העבודה במצות ומעש"ט כאמרם כל הזבח יצרו וכו', ויש נאה דורש אבל צריך להיות גם נאה מקיים, כנאמר הוכח תוכיח, קשוט עצמך ואח"כ קשוט אחרים, והיינו לדקדק במעשים טובים שלו אם נעשו כמצותם לשם ה', ועפ"י הנאמר בכתוב (תהלים קי"ט) עשיתי משפט וצדק וגו' כמ"ש בספר מאור ושמש עה"פ שופטים ושופטים תתן לך, דזה קאי על המעש"ט לדון ולשפוט אותן בחשבון הנפש אם היו טובים באמת בעשיה לשם שמים, וז"ש עשיתי משפט וצדק פי' משפט על מעשה הצדק שעשיתי. וז"ש ואלה המשפטים וגו' לפניהם שתשים סנהדרין דיינים שופטים אצל המזבח בשעת העבודה במצות ומעש"ט תדין תמיד מעשיך הטובים אם הם לשם שמים. (שארי יעקב)

לא תשא שמע שוא אל תשת ירך עם רשע להיות עד חמס. בדרך רמז מוסר, דהנה בספר כתר שם טוב בשם הבעש"ט זי"ע ועכ"י כתב ענין בת קול שמכריז בכל יום אוי להם לבריות מעלבונה של תורה הם הרהורי תשובה שנתעורר לאדם אשר לו נפש ישראל. וכתוב עוד בספרי יראים, אם נתעורר האדם בהרהורי תשובה יעשה תיכף דבר מצוה ובוזה עושה כלי להמחשבה. וגם מבואר בספרים קדושים שהקב"ה כביכול מתעטר ומוכתר במצות ומע"ט של עמו בני ישראל.

ועתה נבוא לביאור הפסוק, 'לא תשא שמע שוא', שלא ידחה המחשבה והרהור תשובה ממתשבתו, רק תיכף יעשה מצוה, והמצוה צריך לעשות בלי שום פנייה לחשוב ח"ו כי הוא עושה דבר מצוה וכי הוא צדיק גדול, כי אז אינו נחשב להיות עולין לכתור מלך מלכי המלכים, וזהו 'אל תשת ירך' הידים המה כלי המעשה 'עם רשע' לחשוב בשעת עשיית המצוה מחשבת רשע, ומפרש הפסוק כי אז חלילה חומסין המצוה, וזהו 'להיות עד' מלשון עדי עדיים 'חמס', ואין עולין למעלה יה"ר שנעשה רצונו יתברך אמן. (שמועה טובה)

ואל אצילי בניי לא שלח ידו ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו. י"ל בהקדם דברי זקני רבינו מזידושטוב זצ"ל בספרו סוד מרע בחלק כתב יושר דברי אמת וז"ל, וכן שמעתי בשם הרב המגיד הצה"ק [מקאזניץ] בזה מן מאמרם ז"ל [יומא כד.] איזהו עבודה תמה כל שאין אחריה עבודה. והנה כשמתכוין באכילתו רק לחזק הגוף לתורה ולעבודה, היאך היא עבודה תמה הלא בשעת אכילה אינו מתפלל ואינו לומד ואין זה עבודה אלא לצורך עבודה שלאחריה עכ"ל, אבל אם האכילה היא ע"ד כונת האריז"ל לברר בירורין להעלות הנ"ק מן המאכל וכו' וכן בכל עניני מו"מ ג"כ הוא עבודה בפנ"ע עכ"ל. ורש"י פירש ואל אצילי הם נדב ואביהוא והזקנים היינו אנשי מעלה, וי"דו' נודע ממשנה ותלמוד שהוא לשון בית יד כמו ידות הכלים. וזהו ואל אצילי בניי לא שלח ידו, לא היתה הסעודה ואכילה אצלם כמו שליחת יד והכנה אל עבודה אחרת רק ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו, שבאכילתם ושתייתם יחזו את האלקים, כי האכילה והשתיה עצמה היה להם לעבודה תמה. (בני שלשים)

בינה לעיתים

דרוש לד' פרשיות מספה"ק בני שלשים

ארבע פרשיות, שקלים, זכור, פרה, חודש. יתכן לדרשם בד' אותיות שמו הגדול יתברך, ויהיה סוד שקלים במלכות ה' אחרונה, וכן שקלי"ם ר"ת ש'תחזירם ל'מקום ק'דושה י'סוד מ'לכות, כי כן פרשת שקלים חל בשנה פשוטה בפרשת משפטים סוף ימי השופטים אשר התפלה בהם שתחזירם למקום קדושה ויחזירו יסוד מלכות כדרשתם ז"ל בגמ' (ברכות י) והטו"ב בעיניך עשיתי שמך גאולה לתפלה בחינת יסוד ומלכות היפך הנקרא ר"ע. וסוד זכור בז"א, ו' דשמו יתברך סוד הדכורא. פרה סוד ה' ראשונה פ"ר ה' אותיות מנצפ"ך גימ' פ"ר. חדש בסוד חכמה י' דשמו יתברך, כטעם ובטובו מחדש, ונאמר בסוד האריז"ל 'ובטובו' שם ע"ב דחכמה. והנה בין פרה לחדש לא יש הפסקה, כי הם בסוד תרין רעין דלא מתפרשין לעלמין, וכן עולה פרה"ה חד"ש תקצ"ז כמספר חכמה בינה תבונה במספר שוה, ואם יהי' חוד"ש מלא גם התבונה תתמלא תיבתה, אבל בין שקלים וזכור יש הפסקה, כי הם בסוד אתון ו"ה אשר בהם פגם עמל"ק יש"ו ומספרו תשי"ג, תשובה, תשוב ה' לגבי ו'.

הילוכם בקודש

עבודות ותהנות מרבתינו הקדושים מקאסאן זצוק"ל

תפילת שחרית [ח"ב]

- א. כשגמר [רבינו האו"מ] 'אדון עולם' התחיל לברך ברכות השחר בקול רם ואמר 'הנותן' לשכוי בינה ולא 'אשר נתן', וכן אמר 'המכין' מצעדי גבר ולא 'אשר הכין', וכן 'העושה' לי כל צרכי.
- ב. בענין מה שכתב האריז"ל מספר התיבות של הברכות והתפילות ותפילת שמונה עשרה וכדומה, אמר שהעיקר הוא שלא להחסיר ממנין זה, אבל להוסיף עליה אין שום קפידא, וכדברי הרמ"א והמגן אברהם.
- ג. בתשעה באב וביום הכיפורים לא אמר ברכת העושה לי כל צרכי.
- ד. ברכת המעביר שנה כו' ויהי רצון כו' אמר: ואל תביאנו לא לידי חטא ולא לידי עבירה ולא לידי הרהור עבירה ועון וכו' ואל ישלוט בנו יצר הרע ודבקנו ביצר טוב כו' וכפה את יצרנו הרע וכו' ברוך אתה ה' גומל חסדים טובים לעמו ישראל.
- ה. אחר כך אמר יהי רצון השני ובלשון רבים שתצילנו היום וכו', ואמר הנוסח הארוך כמו שנדפס בסידורים ולא כמו שנדפס בסידור ר' אשר ז"ל.

פרשת יתרו

וַיִּסְעוּ מִרְפִּידִים וַיָּבֹאוּ מִדְבַּר סִינִי וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר וַיַּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הַהָר: אֲבָן עֲזָרָא, וְטַעַם וַיַּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל - אַחֵר שֶׁאִמְרוּ וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר, כִּי רִאשֵׁי הַמִּטּוֹת וְהַזִּקְנִים חָנוּ נֶגֶד הָהָר בְּעֶבֶר כְּבוֹדָם עַל כֵּן הִזְכִּיר וַיַּחַן כִּי מוֹעֲטִים הָיוּ, כִּי כִּפִּי מַעֲלָתָם עֲמְדוּ בְּיוֹם מִתֵּן תּוֹרָה סָבִיב הָרַ סִינִי. רַבֵּנוּ בַּחֲיִי, וַיּוֹבֹאוּ מִדְבַּר סִינִי וַיַּחֲנוּ שָׁם, בּוּ בְּיוֹם, וּבְיוֹם הַשְּׁנִי נִעְתְּקוּ וַחֲנוּ כִּנְגֵד הָהָר שֶׁנֶּאֱמַר וַיַּחֲנוּ שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר.

פרשת משיפטים

כִּי אִם שְׁמוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקֻלּוֹ וְעָשִׂיתָ כֹּל אֲשֶׁר אֶדְבָּר: מִדְרַש לֵקַח טוֹב, אִם תִּשְׁמַע דְּבַר אֶחָד סוֹף תִּשְׁמַע דְּבָרִים הַרְבֵּה. תּוֹסֵפוֹת הַשְּׁלֵם, כִּי מֵה שְׁהוּא אֹמֵר, אֲנִי מִדְבֵּר, כִּי כִּפִּי הוּא אֹמֵר, וְלֹכֵךְ אִם אַתָּה שׁוֹמֵעַ לוֹ הִרִי אַתָּה שׁוֹמֵעַ לִי.

כִּי הָרַס תְּהָרֵס וְשִׁבְרָה תִּשְׁבֹּר מִצְבֹּתֵיהֶם: תּוֹסֵפוֹת הַשְּׁלֵם, הָרַס תְּהָרֵס אַחֵר הָרִיסָה וְשִׁבְרָה אַחֵר שִׁבְרָה, צִרִיךְ לִשְׁרַשׁ אַחֲרֵיהֶם: מִדְרַש הַגְּדוֹל, הָרוֹס וְהָרוֹס שֶׁבֶר וְשֶׁבֶר אֶפִּילוֹ מֵאָה פַּעַמִּים. מִדְרַש לֵקַח טוֹב, לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֱלֹהֵיהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם, חֲזֹר עוֹד לְהִזְהִירָם עַל עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים, כֹּל פֶּרֶשָׁה שֶׁנֶּאֱמַר וְנִשְׁנִיתָ נִתְחַדֵּשׁ בָּהּ דְּבַר, זֶה הוּא חִידוּשָׁהּ כִּי הָרַס תְּהָרֵס וְשִׁבְרָה תִּשְׁבֹּר מִצְבֹּתֵיהֶם זֶה בִּטּוֹל עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים.

א. בס' כלי יקר כתב, וַיּוֹבֹאוּ מִדְבַּר סִינִי, כִּי מִקּוֹם זֶה גָּרַם לָהֶם שְׁהוּי בִּאֲגוּדָה אַחַת כִּי בִקְשָׁה הַכְּבוֹד וְהַשְׁרָרָה סָבָה לְכָל רֵיב וְלִכְלֵךְ נִגַּע וְע"י שְׁרָאוּ שֶׁהָרַס שֶׁהָרִיס בְּשִׁבְרֵיהֶם הוּא הָהָר חֲמַד אֱלֹהִים לִשְׁבֹּתוֹ, אֲזִי רָאוּ שֶׁהִקְבָּה בְּחֹרֶר בְּעֵנִים וְע"י בָּחֲרוּ בְּמִדַּת הַהִכְנָעָה וְזֶהוּ סֵבֶת הַשְּׁלֹמֹם לִכְךָ הוּא מִזְכִּירָם בְּלִשׁוֹן רַבִּים וַיּוֹבֹאוּ מִדְבַּר סִינִי וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר, לְהוֹרֹת שִׁמְצַד הַמִּדְבָּר עֲדִינִין הָיוּ חֲלוּקִים בְּדַעְתָּם וְלֹא הָיוּ בִּלְבָב אֶחָד כְּאִישׁ אֶחָד עֲדִינִין, אֶךְ בְּבוֹאָם נֶגֶד הָהָר וְהוֹדָה לָהֶם כִּי עַל הָרָה זֶה יֵרֵד ה' אֲזִי וַיַּחֲנוּ יִשְׂרָאֵל הָיוּ בִּלְבָב אֶחָד כְּאִישׁ אֶחָד, אֲבָל מִתְחִילָה קוֹדֵם שֶׁבָּאוּ לָהֶרֶץ הָזֶה בֵּין בְּבוֹאָם אֶל תּוֹךְ הַמִּדְבָּר בֵּין בְּחִנִּיתָם בְּמִדְבַּר עֲדִינִין לֹא סוּר מִמְּחֻלָּקָתָם עַד שֶׁבָּאוּ נֶגֶד הָהָר כְּאֹמְרוֹ. עַלֵּין זֶה פ' גַּם רַבֵּנוּ הַמְּלִכִּים.

ובס' בני יששכר (מאמר ב' חודש סיון) כתב זק"ק (קיצור דבריו), הַמִּשְׁכָּל יִתְּבוֹנוּ שֶׁבָּאוּ הַדְּבָרִים מִכּוֹפְלִים בְּכַתּוּב, וְגַם אֹמְרוּ נֶגֶד הָהָר מִיּוֹתֵר, וְעַכְפ"ח הוּא לִיחַ לִמְדָּה וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר נֶגֶד הָהָר, אֲבָל כְּמִדּוּמָה עַפ"י מֵה שֶׁאִמְרוּ רַ"ל שֶׁאֵין לָךְ הָרָה שֶׁלֹּא עֲבָדוּ שֶׁם הָאֱמוּנוֹת עֲבוּדָה זָרָה, אֲבָל עַפ"י הַתּוֹרָה לֹא נִאֲסָרוּ דְּכַתִּיב אֱלֹהִים עַל הָהָרִים וְלֹא הָהָרִים אֱלֹהִים, מִזֶּה לְמַדּוּ חֲז"ל שֶׁהַמְּחֻבָּר אֵינוֹ נִאֲסָר, וְהֵנָּה תְּבוֹר וְכִרְמֵל נִתְּלָשׁוּ מִמְּקוֹמָם כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ חֲז"ל וְנִשְׁתַּנוּ מִמְּחֻבָּר לְתֻלּוֹשׁ כְּדָא כִּי כְּתוּב בְּהָרִים וְכִרְמֵל בֵּים יִבָּא, עַל כֵּן נִפְסְלוּ לְקַבֵּל הַתּוֹרָה, מֵה שֶׁאֵין כֵּן הָרַ סִינִי לֹא נִשְׁתַּנָּה וְנִשְׁאָר חֲנוּהָ בְּמִקּוֹמוֹ וְהָיָה רָאוּי לְקַבֵּל הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ הַכְּתוּב לְמַה תִּרְצִדּוּן הָרִים גְּבוּנוֹם הָהָר חֲמַד אֱלֹקִים לִשְׁבֹּתוֹ (רַצ"ל בְּסִיבָה זֶה אֲשֶׁר יֵשֵׁב בְּמִקּוֹמוֹ וְלֹא נִתְּלָשׁ וְלֹא נִשְׁתַּנָּה) אֶף י"י יִשְׁכּוֹן לְנֶצַח, וְהֵנָּה אִמְרוּ רַ"ל בְּמִדְרַשׁ בְּשַׁעֲרֵי שְׁקֵבָלֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַתּוֹרָה נִתְּקָנָה אֲמוֹת הָעוֹלָם, אִמְרוּ מֵה שֶׁרִאשִׁית בְּשֵׁם גְּדוֹל אֶחָד עַפ"י מֵה שֶׁאִמְרוּ לִי סֵפֶר יְחוּסִין שֶׁלֹּכֶם כֶּשֶׁם שֶׁבִּנְיָן מִבְּאֵין שֶׁלֹּא זָכוּ לִיטוֹל הַתּוֹרָה אֲלֵא בְּשִׁבְלֵי הַיּוֹחֲסִין, זֶה שֶׁאִמְרוּ רַש"י (וַיִּקַּר פ"ג ב') מִדָּד הַקֶּבֶץ אֵת כָּל הָאֲמוֹת וְלֹא מִצָּא אֲמוֹהָ שֶׁהִיָּתָה רָאוּיָה לְקַבֵּל הַתּוֹרָה, מִפְּנֵי שֶׁכּוֹלֵם נִשְׁתַּנוּ מִמְּקוֹם חִיבוּרָם מִרִאשִׁית יְחוּסִיהֶם, רַק יִשְׂרָאֵל לֹא נִתְּלָשׁוּ מִמְּקוֹם חִיבוּרָם וְהָיָה מִחוּבְרֵם לְמִקּוֹמָם הָרִאשׁוֹן, וְהַפּוֹעֵל הַדְּמוּיָה הָזֶה פֶּעַל הַקֶּבֶץ ג"כ בְּהָרִים שֶׁנִּתְּלָשׁוּ תְּבוֹר וְכִרְמֵל מִמְּקוֹם חִיבוּרָם וְנִפְסְלוּ לְקַבֵּל הַתּוֹרָה, וְהָרַ סִינִי עֲמַד בְּמִקּוֹם חִיבוּרָם וְהוֹכָשָׁר לְקַבֵּל הַתּוֹרָה, וְזֶהוּ עֲמַד וַיְמוּדֵד אֶרֶץ רָאָה וַיִּתֵּן גּוֹיָם, וְזֶהוּ יִבָּא עַל נֶכּוֹן בִּיאוֹר מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ שֶׁהִתְחַלְּנוּ, אִמְרוּ מִתְחִילָה וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַר, עֲשׂוּ שָׁם חֲנוּהָ וּמִנוּחָה דְּבִימָא קָמָא לֹא אָמְרוּ לָהּ וְלֹא מִיָּד, וְאִח"כְּ אִמְרוּ וַיַּחֲנוּ שָׁם (דִּיִּקָּא) יִשְׂרָאֵל (דִּיִּקָּא) נֶגֶד הָהָר (דִּיִּקָּא), כִּי בִּזְכוּתָהּ זֶה הָיָה יִשְׂרָאֵל דִּיִּקָּא רָאוּיָה לְקַבֵּל הַתּוֹרָה שֶׁלֹּא נִשְׁתַּנָּה וְלֹא נִקְרָא מִמְּקוֹם חִיבוּרָם מִקּוֹר יִשְׂרָאֵל סָבָא, וְכֵן בְּדִמּוּן זֶהוּ הָהָר הָזֶה דִּיִּקָּא חֲמַד אֱלֹקִים שֶׁעֲמַד בְּמִקּוֹם חִיבוּרָם וְלֹא נִתְּלָשׁ.

ב. בגמ' ע"ז מה: לִיָּף לָהּ מִהַכְּתוּב בְּפ' רָאָה (דְּבָרִים י"ב ב') אֲבָד תֹּאבְדוֹן - אֲבָד וְאִח"כְּ תֹאבְדוֹן, מִכָּאן לְעוֹקֵר עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים שֶׁצִּירִיךְ לִשְׁרַשׁ אַחֲרֵיהֶם וְכֵן פִּירֵשׁ"י שָׁם. וְעֵינֵינוּ לְעִקְרָהּ מִן הַיּוֹסֵד עַד הַשּׁוֹרֵשׁ וְלִבְטֵל אֶת שְׁמָהּ, וַיִּלְשֵׁת הַתּוֹרָה הַשְּׁלֵם דִּהְפָּסוּךְ כֹּאן מִיָּדִי בֶּאֱרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁשֶׁם חִיבֵיב לִשְׁרַשׁ אַחֲרֵיהֶם הֵינּוּ לְרִדּוֹף אַחֲרֵיהֶם שִׁבְרָה אַחֵר שִׁבְרָה וְלְעִקְרָהּ מִן הַשּׁוֹרֵשׁ לְגַמְרִי, אֲבָל בְּחוּל פֶּסֶק הַט"ז וַיִּד סוֹף ס' קָמָו סְקִי"ב וַיִּלְשֵׁת דְּצִירִיךְ לִשְׁרַשׁ אַחֲרֵיהֶם זֶה דּוּקָא בִּא"י שֶׁצִּירִיךְ לְהוֹיֵת מְנוּקָה וּמְטוּהָרָתָהּ, וְכֵן הוּא בְּרַמְב"ם הַל' ע"כ"ס פ"ז ה"א, וְבַחוּל אֵין אֲנוּ מְצוּיִם לְרִדּוֹף אַחֲרֵיהֶם אֲלֵא כָּל מִקּוֹם שֶׁנִּכְבָּשׁ נֶאֱבָד כָּל אֵלֵיל שְׁבוּ עַכ"ל, עַל כֵּן לִיָּף לְגַבִּי חו"ל מִהַכְּתוּב אֲבָד תֹּאבְדוֹן, וְעַי' קִידוּשִׁין (לז). אֲבָד תֹּאבְדוֹן אֵת כָּל הַמְּקוֹמוֹת אֲשֶׁר עֲבָדוּ שָׁם וְגו', מֵה עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים מִיּוֹחֲדָתָהּ שֶׁהָיָה חֻבַּת הַגּוֹף וְנוֹהֶגֶת בֵּין בָּאֶרֶץ בֵּין בְּחוּץ לָאֶרֶץ פִּירֵשׁ"י (כְּתִיב) אֲשֶׁר אַתֶּם חִיִּים - בֵּין בָּאֶרֶץ בֵּין בַּח"ל. וְעֵינֵינוּ מֵה שֶׁכְּתִבְתִּי שָׁם בְּמִקּוֹמוֹ וְצִרִיךְ לִכָּאן.

ג. עֵינֵינוּ הִבִּטּוּל שְׁהוּא דְּבַר שֶׁנִּתְחַדֵּשׁ בְּפִסְקוֹ זֶה אֹלֵי יֵשׁ לְבָאָר לְכוֹנֵת מ"ש הָאֲבִרְבָּנָא וַיִּלְשֵׁת זֶה הוּא כִּי הָרַס תְּהָרֵס וְשִׁבְרָה תִּשְׁבֹּר מִצְבֹּתֵיהֶם, וְכַפֵּל הַדְּבָרִים הָרַס תְּהָרֵס וְשִׁבְרָה תִּשְׁבֹּר מִצְבֹּתֵיהֶם עַד אֲשֶׁר דָּק לְעַפֵּר וַיִּזְרַם לְרוּחַ כִּי חָרַם הוּא.

בִּאֲחַת הַשְּׁנִים שֶׁשָּׁהָה רַבֵּינוּ הָאֹרֹר מֵלֹא בְּעִיר בּוּדָא פֶּעַסֵּט לְצִרְכֵּי רִפּוּאָה יֵצֵא וְשִׁבֵּת אֶת שְׁבֹתוֹ בְּנֵי פֶּעַסֵּט כְּמִנְהַגוֹ, הָאֲכַסְנִיָּה הִיָּתָה בְּבִית אֲלִמְנַת מו"ר ר' שְׁלֹמֹם אוֹיִבֶרְעֶלְעֶנְדֶּר ז"ל שֶׁהָיָה בֵּית גְּדוֹל וְחֹצֵר רַחְבָּהּ, רַבִּים מְצַדִּיקֵי הָדוֹר קִבְּעוּ אֶת מְלוֹנָם שָׁם. בְּיָמֵים הָהֵם הָיָה חוֹבָה עַל כָּל אֹרֹר שֶׁהִזְדַּמֵּן מִחוּץ לְעִיר וְשׁוּהָה בָּהּ יוֹתֵר מִיָּמָמָה אַחַת לַגִּשְׁתָּה לְתַחַת הַמִּשְׁטָרָה וְלִמְלֵא טוֹפֵס עִם פֶּרִטִּים עַל זִהוּתוֹ וּמִקּוֹם מְגוּרָיו וְכוּ"ב, אִישׁ שֶׁהָיָה נִכְנָס לְעִיר בְּלִילָה כְּשֶׁתַּחַת הַמִּשְׁטָרָה נְעוּלָה, הָיָה חִיבֵיב לְמֵלֵא אֶת הַטּוֹפֵס מִיָּד בְּבִית מְלוֹנוֹ לְצוּרֶךְ בִּיקוּרָתָהּ פֶּתַע, וְלִהְצִיגוּ לְמִשְׁטָרָה לְמַחֲרָת. רַבֵּינוּ הִגִּיעַ לְבֵית מְלוֹנוֹ בְּעַש"ק בְּצַהֲרִים וְהוֹרָה שֶׁלֹּא לַגִּשְׁתָּה לְמִשְׁטָרָה אֲלֵא לְמֵלֵא אֶת הַטּוֹפֵסִים וְלִהְנִיחַם עַל הַשּׁוֹלְחָן, בְּלִיל ש"ק הִיָּתָה עֲרִיכַת הַשּׁוֹלְחָן שֶׁבִּהְכַנְסֵם הָאוֹרְתוֹדוּכִסִּי בְּרַחוּב הַנִּקְרָא וַיִּרְאֵג גָּאֵס, וְאַחֵר הַשּׁוֹלְחָן שֶׁבִּלְבֵית מְלוֹנוֹ וְשָׁם עֶרֶךְ שׁוֹלְחָן פִּירוּת (פִּירוּת טִישׁ), הִבִּית הָיָה מֵלֵא בְּאוֹרְחִים שֶׁבָּאוּ לְחַזֵּת בְּשׁוֹלְחָן רַבֵּינוּ שֶׁהָיָה נוֹדֵעַ בְּזִמְרֹתָיו הַנְּעִימִים וְרִיקוּדָיו הַנְּלִהִים בְּלִיל ש"ק, וּבִינֵיהֶם אֲנָשֵׁי הָעִיר וְגַם עֲרִיקִים מִן הַצֶּבֶא 'טַמִּיר וְנַעֲלָמִיקֵס' וּבְחֹרִים מִיִּשְׁבֵּית פֶּאפֶּא וְהַקּוֹל נִשְׁמַע בְּחוּץ, כִּפִּי הִנְרָאָה הַלְשִׁינוֹ שֶׁכֵּנִים רַעִים לְמִשְׁטָרָה וְהֵמָּה תִּיכַף בָּאוּ בְּמִרוּצָה שְׁתֵּי מְכוֹנוֹת מִשָּׂא מֵלֵאִים שׁוֹטְרִים הִקִּיפוּ אֶת הִבִּית מְכַל רוּחוֹתָיו, הִבְהִלָה הִיָּתָה גְּדוּלָה וְהָאֲנָשִׁים שֶׁלֹּא הָיוּ בִּידֵיו תַּעֲוֹדוֹת נִמְלָטוּ לְחֹצֵר וְהִסְתַּתְּרוּ בְּחֹרִים וּבְסִדְקִים אֶף בְּתוֹךְ לִוְלִים גְּדוּלִים שֶׁל תְּרַנְגּוּלִים. רַבֵּינוּ נִכְנָס לְחֹדְרוֹ לְבַדּוֹ עִם בְּנוֹ הַב' אֶלְתֵּר ז"ל, בִּינֵיתִים נִכְנָס מִפְּקֵד הַשּׁוֹטְרִים וּפְנָה אֶל בַּעֲלַת הַבֵּית מֵרַת אוֹבֶרְעֶלְעֶנְדֶּר בְּחִקְרָה מֵה מִתְרַחֵשׁ כֹּאן, הָיָה הַשִּׁיבָה שֶׁהָרַבִּי מִקְּאָסָן מִתְאַרַח כֹּאן לְצִרְכֵּי רִפּוּאָה וְאִלּוּ אֲנָשֵׁי בְּרִיתוֹ שֶׁבָּאוּ לְבַקֵּר אֲצֵלוֹ, הַמִּשְׁיךְ לְהַקְשׁוֹת מִדּוּעַ לֹא הִגִּישׁ טַפְסִים בְּמִשְׁטָרָה כְּמִתְחִיבֵיב הַשִּׁיבָה שֶׁהִגִּיעַ אַחֵר שְׁעוֹת הַמִּשְׁרָד וְהֵנָּה הֵם לְפִנֵּיךְ תַּחֲמוּמִים כְּחוֹק וּמוֹנָחִים עַל הַשּׁוֹלְחָן, בְּתוֹךְ כֹּאן יֵצֵא רַבֵּינוּ מִחֹדְרוֹ הַחוּהָ קִידָה בְּפִנֵּי הַקֶּצֶץ וְהַזְמִינוּ לְחֹדְרוֹ לְשִׁיחָה נִשְׁמַשְׁכָּה כְּעִשְׂרָה רִגְעִים, מִשִּׁיֵּצֵא מִחֹדֶר רַבֵּינוּ פָּנוּ הַשּׁוֹטְרִים וּבִקְשׁוּ מִן הַקֶּצֶץ לְשַׁלּוֹחַ עוֹד שׁוֹטְרִים כִּי כִּפִּי הִנְרָאָה רַבִּים הֵם הַשּׁוּהִים הֵלֵא חוֹקִיִּים בְּמִקּוֹם וְהַחֲצֵר וְהַלּוּלִים מֵלֵאִים בְּאֲנָשִׁים, הַקֶּצֶץ לֹא שָׁמַע לְקוֹלָם גַּעַר בָּהֶם בְּתַקִּיפוֹתָם וְאִמְרוּ עִיזָבוּ אֶת הַמִּקּוֹם וְכִי אֵינְכֶם יוֹדְעִים שֶׁהִיָּהוּדִים פְּחַדִּים הֵם בְּרִאוֹתָם אֲנָשֵׁי מִשְׁטָרָה הֵם נִבְהִלִים וּבּוֹרְחִים אֶף לְחֹרֵי עַכְבָּר וּמּוֹרֵב בְּלִבּוֹל אֵינֶם יוֹדְעִים מֵה הֵם שְׁחִים, וְלִרְבִּינוּ פָּנָה וְאִמְרוּ הַמִּשְׁיִכּוּ בְּמַעֲשֵׂיכֶם וּבִל יִפְרִיעוּ אַתְכֶּם, כָּל הָעֵינִין הִיָּה לְפֵלֵא וְקִידוּשׁ ה' בְּרַבִּים, אִח"כְּ חֲזֹר הַכֹּל עַל מְקוֹמוֹ רַבֵּינוּ הַמִּשְׁיִכּוּ לְזַמֵּר י"ה רַבּוֹן וּבְלִמְקַדְשֶׁךְ תּוֹב רַקֵּד בְּרִיקוּד מִיּוֹחַד כְּדִרְכּוֹ בְּכָל ש"ק וְהַרְקִיד אֶת כָּל הַנֶּאֱסָפִים בֵּיתָה שֶׁאֵת וְעוֹז לְכַבּוֹד ש"ק.

יפוצו מעינותיך חוצה

מהנעשה ונשמע ב"מכון בני שלשים"

הננו שמחים להודיע כי אנו עוסקים כעת בההדרת

"סידור בית הלוי"

לימות החול ושב"ק

כפי נוסח רבוה"ק לבית קאסאן וזידיטשוב
עם פירוש "עטרת בני שלשים"

אשר י"ל לפני כשני עשורים ועכשיו יוצא לאור
במהדורה חדשה כולל הוספות חדשות רבות ומנהגים
וכן ספר תהלים וכו"ב, וכמוכן שהוצאה חדשה זו
כרוכה בהון רב, אשר על כן מי שברצונו להיות שותף
בזכות קדושה זו ע"י תרומת ידו להנצחת הוריו וכדומה
נא לפנות בהקדם באימייל koson3000@gmail.com